

Jan Siebert: Rodinné prostředí jako zdroj utváření hodnotových orientací.

Bakalářská práce

FHS UK

Posudek vedoucího

Splupráce s Janem Seibertem byla dlouhodobá: absolvoval tři kola sociologického semináře, plus další mou výuku; aktivně se podílel se na práci s nastupujícími studenty atd. Je možné říci, že téma zkoumání hodnot se stalo do jisté míry osou jeho studia na FHS. Během dlouhé spolupráce jsme měli možnost se i blíže poznat, takže si dovolím říci, že Jan Seibert je velmi poctivý student, zároveň student obezřetný a nedůvěřivý vůči rychlým závěrům. Někdy to vypadalo, že pochybuje snad až příliš, ale ukázalo se, že jde o důsledek právě oné vážné potřeby porozumět obecněji, i po svém, zkoumané problematice. Když k takovému porozumění dospěl, pracoval rychle, kvalitně a s vysokými nároky na konzumenta výsledků jeho práce.

To se projevuje i v jeho bakalářské práci. Práce je na poměry bakalářských prací na FHS z oblastí pracujících s výsledky empirických kvantitativních sociologických výzkumů věcně, teoreticky, metodologicky i interpretačně zvládnutá na velmi dobré úrovni. Dokonce si myslím, že by stálo za to najít i možnosti publikace jejích základních výsledků. Téma je zásadní a jeho pochopení vyžadovalo od autora bohaté studium a hlavně propojení nastudovaných témat s empirickými korelátory, až do úrovně interpretací. To, že teoretická východiska nestojí „samostatně“, ale jsou využita v koncipování výzkumných otázek a hypotéz, je mezi bakalářskými pracemi na FHS také poměrně řídké. Samozřejmě, že se najde v textu na tak široké téma řada výroků, které mohou být předmětem diskuse. (Zvláště pokud jde o jemnosti v chápání jednotlivých kapitálů a i přístupů k nim: toto téma samo by vyžadovalo celou bakalářskou práci. Ostatně několik jich na toto téma už bylo a rozdílů trvají...) Teoretický záběr zahrnuje témata sociologická, ale i pedagogická a sociálně-psychologická a už to samo vede k možným pojmovým střetům a zkratkám. Jenže – předmět práce je natolik široký, že se autor bez vstupu do různých obalstí i věd neobešel. Riziko bylo velké. Lze říci, že mu autor nepodleh.

Jak jsem napsal, je pro Jana Sieberta příznačné, že když opravdově pochopí o co jde, když si uspořádá zpracování tematiky, když se pustí do metodicky promyšleného zpracování – a to vše se stalo – pak nehledí na čtenáře. V textu bakalářské práce se to projevuje v propojení

formulace hypotéz rovnou s mírou jejich platnosti – mám na mysli barevné odstínění hypotéz, které vyjadřuje rovnou míru jejich ověřené platnosti. To je interpretační skok, který je z hlediska autora pochopitelný, ale z hlediska postupu analýzy a interpretace může vést ke zmatku, protože výsledek je prezentován bez interpretace – respektive interpretace je prezentována po sdělení rozhodujících výsledků. Autor to trochu napravil, ale úplně ne. To je námitka, která je neobvyklá. Obvykle dochází k tomu, že je autorům prací vytýkána nedostatečná argumentace při tvorbě a především při ověřování hypotéz. Tady je to jinak: argumentace je postačující, ale s výsledky zachází autor v příliš velké zkratce. Inu – jemu to bylo jasné, když to psal...A čtenář se to také nakonec dočte.

Moje námitky vůči spolupráci s Janem Seibertem a i vůči výsledku jeho práce podle mého názoru spíše posilují přesvědčení, že jde o práci kvalitní. Rozhodně doporučuji práci k obhajobě a navrhuji její hodnocení na stupni výborně.

Libor Prudký

FHS UK

3.6.2011